

La primavera boscana de Roger Mas

El cantautor solsoní va presentar ahir en el marc del BarnaSants, a L'Auditori de Barcelona, el seu últim disc | Amb el treball 'Totes les flors', Mas celebra 25 anys als escenaris

Roger Mas i la seva banda al BarnaSants 2022 | Juan Miguel Morales

El cantant i compositor de Solsona **Roger Mas** va actuar ahir diumenge a L'Auditori barceloní. En el marc del BarnaSants, i en format de quartet ?integrat pel pianista **Xavier Guitó**, el contrabaixista **Arcadi Marcet** i la multiinstrumentista **Míriam Encinas** (dílruha, viola, flautes i percussions)?, va presentar-hi el nou disc *Totes les flors* (Satékte K, 2021). El concert va arrencar com l'àlbum, amb la intro "Taumatúrgia", amb molta intervenció d'**Encinas** per obrir nous paisatges sonors, i la cançó que li dona títol, "Totes les flors". La reconeguda i reconeixible veu del solsoní va contagiar tothom, amb aquest primer tema, de l'esperit d'una nena que tant aixafa flors com abans les escampava, i celebra, en diàleg amb el seu públic, un "Visca les primaveres", que deixa clar des de l'inici el caràcter optimista d'aquest treball.

A l'Auditori s'hi va presentar un **Roger Mas** madur (ara ja pare de dues nenes i creador d'onze discos), que es mira les coses amb certa distància, i s'erigeix més retratista que mai. N'és exemple "Tu vols àngels xisclant", on canta un autoretret dels difícils malabarismes per mantenir la caseta i l'hortet, alhora que el foc viu del '*crepuscle esclatant*'. També ho és una rumba dedicada a la genialitat de la xef Carme Ruscalleda, "Amb la polla i l'ou", en què assegura que la cuinera ho té tot d'origen: l'ou i la gallina (tot allò que s'ha de tenir d'inici en la capacitat creativa, amanida de simpatia). O una cançó que es banya en vins del Pallars, "Des del pont de la ciència", dedicada a l'enòleg Raül Bovet (Castell d'Encus), de qui beu i veu un científic banyat en el misteri.

I el misteri va cloure el primer cercle musical en aquest directe amb "Despertar a..." i "La caseta

d'enlloc" del disc homònim (Satélite K, 2020). Aquesta darrera, que relliga esqueixos de cançons d'altres cantautors referents (**Sisa, Pau Riba, Pi de la Serra...**), va servir a **Mas** per recordar al recentment traspasat **Ramon Muntaner** (1950-2021), a qui li va dedicar la peça. A continuació, la lectura del passatge literari "Bosc" del llibre *El dolor de la bellesa* (Empúries, 2017), que parla de l'avi Peret i l'àvia Maria, els qui li van ensenyar el nom de cada planta. I amb això va donar pas a "Lletania", de la mateixa caseta boscana de 'roures, boixos, pins, fajos' on 'ens quedem tots de panxa enlaire'.

En tota aquesta cosmovisió també hi van tenir cabuda alguns dels personatges recuperats pel solsoní, com són "Les tres germanes": una cançó inquietant amb un final entre *Lolita* i *Frankenstein*. Afí a la cosa maligna, aquest tema va donar a pas a un altre d'oníric, romàntic i espectral, "El rei dels verns", que va encetar el tast del disc *Irredempt* (Satélite K, 2015) i que a L'Auditori **Mas** va interpretar sol a veu i guitarra, fent dos tons de veu per als dos personatges -el nen que parla al pare i la mort que l'encalça-, cosa per la qual el cantautor va ser un cop més ovacionat pel públic.

Roger Mas va reprendre aleshores l'últim disc, *Totes les flors*, amb dues cançons més: "Mort, qui t'ha mort?", on va fer una apologia de l'Andorra ancestral en aquest episodi històric en què se certificava la mort d'algú d'una forma ben curiosa. No sense, abans d'interpretar-la, fer propaganda del llibre que recull aquest context d'interès, *Morts, qui us ha mort?* (Comanegra, 2021) d'Iñaki Rubio. Amb l'altra cançó nova, el blues "Si us blau", **Mas** va recordar el guitarrista **Amadeu Casas** (1954-2020) i va convidar a sortir a l'escenari a **Quico Pi de la Serra** (Barcelona, 1942), qui va assegurar que "una de les coses bones d'aquest ofici és trobar-te amb amics a l'escenari". La trobada sens dubte va ser tot un homenatge del solsoní al degà de la cançó, alhora que un reconeixement, per part de **Pi de la Serra**, al saber fer del seu digne deixeble de fer cançons amb majúscules.

Roger Mas amb Pi de la Serra Foto: Juan Miguel Morales

La hipnòtica flauta d'**Encinas** va fer una impressionant introducció a la cançó "Jordi", que va situar en un nivell superior la versió que **Roger Mas** fa de la balada popular anglesa del s. XVII -interpretada per molts artistes, però amb el "Geordie" del cantautor italià **Fabrizio de André** com a gran referent-. Per posar menys mort i més vida al directe, el cantautor va seguir amb la sempre incandescent "Soleiada", abordada impecablement en clau de trio jazzístic al costat de **Guitó** i **Marcet**. En aquest 'poema eròtic sobre la immaculada concepció' -en paraules introductòries de **Mas**-, les mans del seu fidel col·lega pianista **Xavier Guitó** encara van afegir lluminositat als versos recitats com un veritable cant-actor. El seguirien la cançó que dedica **Mas** a la seva dona i mare de les seves filles, Michela Tagliavini, "Non manca niente" -*Dp* (K. Industria Cultural, 2003)-; i el poema musicat "Ruïnes d'Empúries" d'Amadeu Vidal i Bonafont (Barcelona, 1973) -*Parnàs* (Satélite K, 2018)-, en què es qüestiona què en queda de tot plegat, si '*bosc per cremar o verdet*'.

El tercer cercle de la nit va iniciar-se amb l'emblemàtica "I la pluja es va assecar..." (del mateix disc *Dp*), on **Roger Mas** canta des d'un '*món enfonsat més enllà de l'horitzó*' -que amb l'auditori ple de persones amb mascaretes, devia semblar una cançó encara més apocalíptica del que inicialment va ser concebuda-. I de *Totes les flors* encara va interpretar dues més: "Primavera traïdora", on un guitarrista protagonista es perd per les cordes del seu virtuosisme i repta a alguna donzella que s'ho mira embadalida, 'tu no pots esclatar d'alegria', però passa que la flauta d'**Encinas** li respon refilant, divertida. I, tancant el recital, la immensa "Sota el pau ferro", una cançó inspirada en un arbre del parc Trianon (un pau ferro) i que va més enllà, tant en música com en lletra, del que ja havia aconseguit a "En la rebequeria" de *Dp*. I el recital va tancar com ho fa el disc, amb aquesta mena de cançó que encén el miracle ("Le Chansonnier Miraculeux"): el miracle de reequilibrar energies a qui l'escolta, i d'un **Mas** erigint-se com un abductor de ratolins, un Hamelin.

Ja en els bisos, el solsoní encara va regalar la sempre benvinguda "Volant", per aquell saber tocar de peus a terra en l'enlairament ('*no cal volar per ser lluna, no cal ni somiar*'), inclosa al disc que va cosignar **Roger Mas & Les flors** l'any 2001, i "Sota una fina capa de cendra" d'*Irredempt*. Així es va posar punt final a un directe que, en algun moment i espai, mereixeria ser enregistrat, i d'aquesta manera, capturar les energies sanadores, com un perfum, que hi ha darrere d'aquestes cançons supremes (sigui en un àlbum en directe, sigui amb un audiovisual). **Roger Mas** ha demostrat en aquests 25 anys que la seva trajectòria és tot un jardí. Ha après a cultivar-lo, emportar-se'n l'olor que sana o que fa mal, i oferir-nos-el multiplicat.

Roger Mas i la seva banda al BarnaSants 2022 Foto: Juan Miguel Morales